A registered Political Party
ECI Registration No. 56/89/2011/PPS-I

മൈ ഹീ ഭാരതിന്റെ പ്രകടന പത്രിക

ഡോ. സുബോധ് ചന്ദ്ര റോയ്
MSc., PhD., LL.B.
ദേശീയ അദ്ധ്യക്ഷൻ

ഭാരതം, അതായത് ഇന്ത്യ, സ്വയം ഒരു സ്വതന്ത്ര, പരമാധികാര, ജനാധിപത്യ രാഷ്ട്രമായി പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. ജനാധിപത്യത്തിന്റെ ഒരു അടിസ്ഥാന തത്വം ഭൂരിപക്ഷത്തിന്റെ ഇച്ഛക്കനുസരിച്ച് ഭരണം നടത്തണമെന്നും അവരുടെ ആഗ്രഹങ്ങൾ നിറവേറ്റണമെന്നും അനുശാസിക്കുന്നു. ഭാരതത്തെ ഒരു പ്രവർത്തനക്ഷമമായ ജനാധിപത്യമായി നാം അംഗീകരിക്കുകയാണെങ്കിൽ, ഇവിടെ സംഭവിക്കുന്നതെല്ലാം ഈ ഭൂരിപക്ഷ ഇച്ഛയുടെ പ്രത്യക്ഷമായ പ്രകടനമായി വ്യാഖ്യാനിക്കണം. അതുകൊണ്ട്, ദശലക്ഷക്കണക്കിന് ആളുകളെ ബാധിക്കുന്ന വ്യാപകമായ പട്ടിണി, നിരക്ഷരത, തൊഴിലില്ലായ്മ, രോഗം, നിയമപരമായ അധികാരത്തിന്റെ മറവിൽ ഭരണകൂടത്തിന്റെ തോന്നിയപോലെയും ഏകപക്ഷീയവുമായ പ്രവർത്തനങ്ങൾ, സമൂഹത്തിന്റെ എല്ലാ

തലങ്ങളിലും വ്യാപിച്ചു കിടക്കുന്ന രൂക്ഷമായ അഴിമതി - ഇതെല്ലാം നമ്മുടെ സമ്പൂർണ്ണവും ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടാത്തതുമായ മൗനം ആവശ്യപ്പെടുന്നു. കാരണം, ജനാധിപത്യത്തിന്റെ ഈ കാപട്യത്തിന് എന്തെങ്കിലും സത്യമുണ്ടെങ്കിൽ, നമ്മുടെ വ്യക്തവും കൂട്ടായതുമായ സമ്മതമില്ലാതെ ഈ ഭയാനകമായ യാഥാർഥ്യങ്ങളൊന്നും നിലനിൽക്കാൻ കഴിയില്ല.

ഒരു പിതാവ് തന്റെ കുടുംബത്തെ പോറ്റുന്നതുപോലെ, കർഷകർ രാഷ്ട്രത്തെ മുഴുവൻ പോഷിപ്പിക്കുന്നു. ഇത് യുക്തിപരമായി കർഷക സമൂഹത്തെ "രാഷ്ട്രപിതാവ്" എന്ന ഉചിതമായ സ്ഥാനത്തേക്ക് ഉയർത്തുന്നു. എന്നിട്ടും, ലക്ഷക്കണക്കിന് കർഷകർ വിശപ്പും കടബാധ്യതയും മൂലം ആത്മഹത്യ ചെയ്യുന്ന ഭയാനകമായ യാഥാർത്ഥ്യത്തെ നാം അഭിമുഖീകരിക്കുമ്പോൾ, ഈ ജനാധിപത്യ ഭാരതത്തിന് അതിന്റെ ലജ്ജ എവിടെ ഒളിപ്പിക്കാൻ കഴിയും? ഈ വ്യക്തമായ വൈരുദ്ധ്യത്തിന് ഒരൊറ്റ വിശദീകരണമേയുള്ളൂ: ജനാധിപത്യത്തിന്റെ മറവിൽ, ഈ രാജ്യത്തെ ജനങ്ങൾ തുടർച്ചയായതും നിന്ദ്യവുമായ ഒരു കാപട്യത്തിന് വിധേയരാകുന്നു.

പ്രധാന വിഷയത്തിലേക്ക് കടക്കുന്നതിനുമുമ്പ്, വ്യാപകമായ അഴിമതിയുടെ പ്രശ്നം പരിഗണിക്കാം. അഴിമതിയെ ദേശീയ പുരോഗതിയുടെ പ്രധാന തടസ്സമായി ചൂണ്ടിക്കാട്ടി, എന്ത് വിലകൊടുത്തും അത് ഉന്മൂലനം ചെയ്യണമെന്ന് പൊതുജനങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെടുന്നു. രാജ്യത്ത് നിന്ന് അനധികൃതമായി കടത്തിയ കോടിക്കണക്കിന് രൂപ തിരികെ കൊണ്ടുവരണമെന്ന് ആവശ്യമുയരുന്നു. എന്നാൽ ഇവിടെ ഒരു നിർണായക ചോദ്യം ഉയരുന്നു: ഈ രാജ്യത്തെ ഭൂരിപക്ഷം ആളുകളും അന്തർലീനമായി സത്യസന്ധരല്ലെന്ന് ഇത് സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ടോ? അങ്ങനെയല്ലെങ്കിൽ, ഒരു ജനാധിപത്യത്തിൽ എങ്ങനെ ഇങ്ങനെയൊരു വ്യവസ്ഥ നിലനിൽക്കും? ഇത്രയും വലിയ തുകകൾ സ്ഥാപിത നിയമ ചാനലുകളിലൂടെ സഞ്ചരിക്കാതെ

വിദേശത്തേക്ക് മാറ്റാൻ കഴിയില്ല, ഇത് ഈ കൊള്ളയ്ക്ക് ഭൂരിപക്ഷത്തിന്റെ സമ്മതം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്ന് സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഒരു ചോരുന്ന പാത്രത്തിൽ വെള്ളം നിറയ്ക്കാൻ കഴിയില്ല എന്നത് ഒരു പരമാർത്ഥമാണ്, എന്നിട്ടും നാം അത്തരം ഒരു പാത്രത്തിൽ വെള്ളം ഒഴിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഈ തകർന്ന വ്യവസ്ഥയെ നന്നാക്കാനോ മാറ്റാനോ വിസമ്മതിക്കുന്നതിലൂടെ, നാം തുടർച്ചയായതും വ്യാപകവുമായ പാഴ്ച ഉറപ്പാക്കുന്നു.

എന്നാൽ ഉപ്പിനെ ഉപ്പിന്റെ രസം മാറ്റാൻ കഴിയാത്തതുപോലെ, ഈ രാജ്യത്ത് നിന്ന് അഴിമതി ഇല്ലാതാക്കാൻ കഴിയില്ല. കാരണം അനീതിയാണ് ഈ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം. ഇത് മനസ്സിലാക്കാൻ, നാം "നിയമങ്ങൾ" എന്ന് വിളിക്കുന്ന നിയമങ്ങളുടെയും ചട്ടങ്ങളുടെയും യഥാർത്ഥ ലക്ഷ്യം പരിശോധിക്കണം. നൂറ്റാണ്ടുകളോളം, ബ്രിട്ടീഷുകാർ ഈ നാട് ഭരിച്ചത് ഒരൊറ്റ ലക്ഷ്യത്തോടെയാണ്: അതിന്റെ വിഭവങ്ങളുടെ തടസ്സമില്ലാത്ത ചൂഷണവും കൊള്ളയും. രക്തം കൂടുതൽ എളുപ്പത്തിൽ വലിച്ചെടുക്കാൻ ശരീരത്തിന്റെ അവയവങ്ങളെ ബന്ധിക്കുന്നതുപോലെ, ഭാരതവർഷത്തിലെ ജനങ്ങളെ നിരവധി നിയമങ്ങളാൽ ബന്ധിച്ചിരുന്നു. ഈ നിയമങ്ങൾ അവരെ ബ്രിട്ടീഷ് സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ അടിമകളാക്കി മാറ്റി.

ഈ അടിച്ചമർത്തലിനിടയിലും, തൂക്കിക്കൊല്ലൽ ഉൾപ്പെടെ വിവരണാതീതമായ പീഡനങ്ങൾ സഹിച്ചുകൊണ്ട് പലരും സ്വാതന്ത്ര്യം സ്വപ്നം കണ്ടു. പഞ്ചാബിലെ ജാലിയൻവാലാ ബാഗിൽ നിരായുധരായ ആയിരക്കണക്കിന് നിരപരാധികളായ സ്ത്രീകളെയും പുരുഷന്മാരെയും കുട്ടികളെയും വെടിവച്ച് കൊന്നതിൽ കൊളോണിയൽ ഭരണാധികാരികൾ ഒരു കുറ്റബോധവും കാണിച്ചില്ല. ഈ ഭയാനകമായ പ്രവൃത്തി പൂർണ്ണമായും "സ്ഥാപിത നിയമ നടപടിക്രമങ്ങൾക്കനുസൃതമായാണ്" നടത്തിയതെന്ന് നമ്മോട് പറയപ്പെട്ടു. ഈ "നിയമങ്ങൾ" ബ്രിട്ടീഷ് പാർലമെന്റ് രൂപകൽപ്പന ചെയ്തത് ഈ നാട്ടിലെ ജനങ്ങളുടെ മനസ്സിൽ നിന്ന്

സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെയും വിമോചനത്തിന്റെയും ഏതൊരു ചിന്തയും ഇല്ലാതാക്കുക എന്ന വ്യക്തമായ ലക്ഷ്യത്തോടെയാണെന്ന് ഓർക്കേണ്ടത് പ്രധാനമാണ്.

ഓഗസ്റ്റ് 15, 1947-ൽ "ഇന്ത്യ" എന്ന് വിളിക്കപ്പെടുന്ന പ്രദേശം ഒരു സ്വതന്ത്ര രാഷ്ട്രമായി ഉയർന്നുവെന്നും നമ്മുടെ ആദരണീയരായ സ്വാതന്ത്ര്യ സമര സേനാനികളുടെ സ്വപ്നങ്ങൾ നിറവേറ്റിയെന്നും എണ്ണമറ്റ പുസ്തകങ്ങൾ പറയുന്നു. എന്നിരുന്നാലും, സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചാൽ അന്ന്, മറ്റ് നിരവധി ബ്രിട്ടീഷ് നിയമങ്ങളെപ്പോലെ, മറ്റൊരു നിയമം - "ഇന്ത്യൻ ഇൻഡിപെൻഡൻസ് ആക്റ്റ്, 1947" - നിലവിൽ വന്നു എന്ന് കാണാം. ചോദ്യം ചെയ്യുമ്പോൾ, ഈ നിയമം വ്യക്തിപരമായി കണ്ടതായി ആരും അവകാശപ്പെടുന്നില്ല. അന്ന് രാജ്യം "സ്വതന്ത്രമായി" എന്ന് അവർ പത്രങ്ങളിൽ വായിക്കുകയോ റേഡിയോയിൽ കേൾക്കുകയോ ചെയ്തു. വാസ്തവത്തിൽ, ഈ നിയമം "ഇന്ത്യയെ" ഒരു സ്വതന്ത്ര രാജ്യമായി സ്ഥാപിച്ചില്ല. മുൻ ബ്രിട്ടീഷ് പ്രദേശമായ "ഇന്ത്യയിൽ", ഈ നിയമം രണ്ട് "പുതിയ ഡൊമിനിയനുകൾ" സൃഷ്ടിച്ചു: "ഇന്ത്യ", "പാകിസ്ഥാൻ". മുമ്പ് ഒരു കോളനി, "ഇന്ത്യ" ഉണ്ടായിരുന്നിടത്ത്, അതിനെ രണ്ട് ഭാഗങ്ങളായി വിഭജിച്ചു - അടിസ്ഥാനപരമായി ഭരണപരമായ സൗകര്യത്തിനായി രണ്ട് കോളനികൾ സൃഷ്ടിച്ചു, നിയമപരമായ ഭാഷയിൽ "പുതിയ ഡൊമിനിയനുകൾ" എന്ന് വിളിക്കുന്നു. ഓരോ ഡൊമിനിയനിലെയും എക്സിക്യൂട്ടീവ് തലവനെ - ഗവർണർ ജനറലിനെ - തിരഞ്ഞെടുക്കാനുള്ള അധികാരം അതത് ഡൊമിനിയനിലെ ജനങ്ങളിലല്ലെന്ന് ഈ നിയമം വ്യവസ്ഥ ചെയ്തു. പകരം, 1947-ലെ ഇന്ത്യൻ ഇൻഡിപെൻഡൻസ് ആക്ടിലെ സെക്ഷൻ 5-ൽ വ്യക്തമായി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുപോലെ, ബ്രിട്ടീഷ് രാജാവ് ഗവർണർ ജനറലിനെ നിയമിച്ചു.

"ഇന്ത്യൻ ഇൻഡിപെൻഡൻസ് ആക്റ്റ്" എന്ന് നിയമത്തിന് പേരിട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, "സ്വാതന്ത്ര്യം" എന്ന വാക്ക് അതിന്റെ ഉള്ളിൽ

എവിടെയും കാണുന്നില്ല എന്നത് ഒരു അത്ഭുതകരമായ വസ്തുതയാണ്. ഒരു വർഷം മുമ്പ്, 1946-ൽ, ബ്രിട്ടീഷ് സർക്കാർ ഡൊമിനിയനുവേണ്ടി ഒരു ഭരണഘടന തയ്യാറാക്കാൻ കോൺസ്റ്റിറ്റ്യുവന്റ് അസംബ്ലി സ്ഥാപിച്ചു. ഈ കോൺസ്റ്റിറ്റ്യുവന്റ് അസംബ്ലിയിലെ ഒരംഗവും "ഇന്ത്യൻ പൗരന്മാരായിരുന്നില്ല" എന്ന് ഓർക്കേണ്ടത് പ്രധാനമാണ്. "ഇന്ത്യൻ പൗരൻ" എന്ന പദം ആദ്യമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടത് 1950 ജനുവരി 26-ന് നിലവിൽ വന്ന "ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയിലാണ്". കുറഞ്ഞത് ആ തീയതി വരെ, ബ്രിട്ടീഷ് പ്രദേശത്തെ എല്ലാ നിവാസികളും നിയമപരമായി ബ്രിട്ടീഷ് പ്രജകളായിരുന്നു. അതിനാൽ, ആ ഭരണഘടനയിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതെല്ലാം ബ്രിട്ടീഷ് രാജാവിന്റെ ഇഷ്ടത്തിന് വിധേയമായിരുന്നു. അതേ ഭരണഘടന ഈ രാജ്യത്തിന്റെ പരമോന്നത നിയമമായി തുടരുന്നു, ആഗ്രഹിച്ചാൽ പോലും ഈ രാജ്യത്തെ സ്വതന്ത്ര പൗരന്മാർക്ക് ഒരു പുതിയ ഭരണഘടന ഉപയോഗിച്ച് അതിനെ മാറ്റാൻ കഴിയില്ല. കാരണം ഭരണഘടന മാറ്റാനുള്ള ഏതൊരു ശ്രമവും അതിന്റെ "അടിസ്ഥാന സവിശേഷതകളിൽ" ഭേദഗതി വരുത്തുന്നതിനെ സുപ്രീം കോടതിയുടെ ഒരു വിധി തടയും. സുപ്രീം കോടതി തന്നെ ആ ഭരണഘടനയുടെ ഒരു വ്യവസ്ഥ പ്രകാരമാണ് സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതെന്ന് നമുക്ക് മറക്കാതിരിക്കാം.

അതായത്, മുൻ കൊളോണിയൽ യജമാനന്മാർ നമ്മെ എങ്ങനെ ഭരിക്കണമെന്ന് കൃത്യമായ സംവിധാനങ്ങളും നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ യാഥാർത്ഥ്യം കണക്കിലെടുക്കുമ്പോൾ, നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം എവിടെയാണ്? ഇത് കൂടുതൽ വ്യക്തമായി ചിത്രീകരിക്കുന്നതിന്, ഈ സാമ്യം പരിഗണിക്കുക: ഒരു ഭൂമി വിൽപ്പനയിൽ വിൽപ്പനക്കാരൻ തന്റെ "ഔദാര്യത്തിൽ" ഭൂമിയിൽ ഒരു കുടിൽ നിർമ്മിക്കുമെന്നും വാങ്ങിയ ശേഷം വാങ്ങുന്നയാൾ ആ കുടിലിൽ താമസിക്കാൻ ബാധ്യസ്ഥനാണെന്നും വ്യവസ്ഥ ചെയ്യുന്നു. ആവശ്യമെങ്കിൽ വാങ്ങുന്നയാൾക്ക് കുടിൽ നന്നാക്കാം, എന്നാൽ അത് പൊളിച്ചുമാറ്റുന്നതിൽ നിന്ന് - അതായത് അതിന്റെ

"അടിസ്ഥാന സവിശേഷതകൾ" മാറ്റുന്നതിൽ നിന്ന് - കർശനമായി വിലക്കിയിരിക്കുന്നു, ഉദാഹരണത്തിന്, ഒരു കോൺക്രീറ്റ് വീട് പണിയുന്നത്. വിൽപ്പന പൂർത്തിയായ ശേഷവും ഈ വ്യവസ്ഥ നിലനിൽക്കുകയാണെങ്കിൽ, നിയമത്തിന്റെ കണ്ണിൽ വിൽപ്പന അസാധുവാണ്, കാരണം ഭൂമിയിലുള്ള വിൽപ്പനക്കാരന്റെ നിയന്ത്രണം പൂർണ്ണമായി ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടില്ല.

ഈ ഉപഭൂഖണ്ഡം വലിയ പ്രക്ഷോഭങ്ങൾക്ക് വിധേയമായിരുന്ന പ്രക്ഷുബ്ധമായ കാലഘട്ടത്തിൽ, അത്തരം ഒരു വ്യവസ്ഥ അംഗീകരിക്കുന്നത് പ്രതിസന്ധി മറികടക്കാനുള്ള ഒരേയൊരു വഴിയായി തോന്നിയേക്കാമെന്ന് നമുക്ക് സമ്മതിക്കാം. എന്നിരുന്നാലും, അങ്ങനെയെങ്കിൽ, "സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്" ശേഷം, ഭരണഘടനയെ അംഗീകരിക്കാനും ആവശ്യമെങ്കിൽ പഴയതിന് പകരം ഒരു പുതിയത് സൃഷ്ടിക്കാനുമുള്ള അധികാരം പാർലമെന്റിനുണ്ടെന്ന് വ്യക്തമായി പറയുന്ന ഒരു അനുച്ഛേദം ഭരണഘടനയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തേണ്ടതായിരുന്നു. വ്യക്തമായി കാണാവുന്നതുപോലെ, അത്തരമൊരു അംഗീകാര അനുച്ഛേദം ഭരണഘടനയിൽ ഇല്ല. അതായത്, "ഇന്ത്യ" എന്ന ബ്രിട്ടീഷ് ഡൊമിനിയനുവേണ്ടി രൂപകൽപ്പന ചെയ്തതും ബ്രിട്ടീഷ് രാജാവിന് അനുയോജ്യമായതുമായ ഒരു ഭരണഘടന ജനങ്ങളുടെ മേൽ പരമോന്നത നിയമമായി അടിച്ചേൽപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇത് ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണത്തിൽ നിന്നും ചൂഷണത്തിൽ നിന്നും ഭാരതത്തിലെ ജനങ്ങളെ മോചിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ച നമ്മുടെ ആദരണീയരായ സ്വാതന്ത്ര്യ സമര സേനാനികളുടെ സ്വപ്നങ്ങൾക്ക് കടകവിരുദ്ധമാണ്. ഈ മോചനത്തിനുള്ള അടിസ്ഥാന ആവശ്യം, ബ്രിട്ടീഷ് പ്രജകളെ ശാശ്വതമായ അടിമത്തത്തിൽ നിലനിർത്താൻ രൂപകൽപ്പന ചെയ്ത "നിയമങ്ങൾ" എന്ന അടിച്ചമർത്തൽ ബ്രിട്ടീഷ് നിർമ്മിത വിലങ്ങുകൾ പൊളിച്ചുമാറ്റുക എന്നതായിരുന്നു.

1947 ഓഗസ്റ്റ് 15-ന ശേഷവും, 1950 ജനുവരി 26-ന ശേഷവും, ഇപ്പോൾ "ഇന്ത്യ" എന്നറിയപ്പെടുന്ന പ്രദേശത്ത് ബ്രിട്ടീഷ് നിർമ്മിത നിയമങ്ങളിൽ ഭൂരിഭാഗവും പ്രാബല്യത്തിൽ തുടർന്നു. "ഭരണഘടനയിലെ" വ്യവസ്ഥകളിലൂടെ, ഈ ബ്രിട്ടീഷ് നിർമ്മിത നിയമങ്ങൾക്ക് ഒരു പുതിയ ജീവൻ നൽകി, നൂറ്റാണ്ടുകളായി ജനങ്ങളെ നിശ്ചലരാക്കിയ അതേ നിയന്ത്രണങ്ങൾ നിലനിർത്തി. തൽഫലമായി, രാജ്യം ക്രൂരമായി കൊള്ളയടിക്കപ്പെടുന്നു, ആളുകൾക്ക് മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയാത്ത നിയമങ്ങളിൽ അവർ സമർത്ഥമായി കുടുങ്ങിയിരിക്കുന്നു. നിലവിലെ കണക്കുകൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നത് ഇന്ത്യൻ കോടതികളിൽ ഏത് സമയത്തും ഏകദേശം മുപ്പത് ദശലക്ഷം കേസുകൾ കെട്ടിക്കിടക്കുന്നു എന്നാണ്. ഓരോ കേസിനും നേരിട്ടോ പരോക്ഷമായോ കുറഞ്ഞത് പത്ത് പേരെയെങ്കിലും ബാധിക്കുന്നു എന്ന് കരുതുകയാണെങ്കിൽ, ഭാരതത്തിൽ ഏകദേശം മുന്നൂറ് ദശലക്ഷം ആളുകൾ നിയമപരമായ ഉത്കണ്ഠകളാൽ എപ്പോഴും ഭാരപ്പെടുന്നു എന്ന് അർത്ഥം. അതുകൊണ്ട് തന്നെ, വർഷം തോറും നാം കേൾക്കുന്ന "എല്ലാവരെയും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന വളർച്ച" എന്നതിനെക്കുറിച്ചുള്ള നിരന്തരമായ വാചാടോപങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടും അവരുടെ സാഹചര്യങ്ങൾ മെച്ചപ്പെടാത്തതിൽ അതിശയിക്കാനില്ല.

നാം ഇതുവരെ യഥാർത്ഥ മോചനം നേടിയിട്ടില്ല എന്നത് നമ്മുടെ ദൈനംദിന ജീവിതത്തിൽ വ്യക്തമാണ്. 1947 ഓഗസ്റ്റ് 15-ന് മുമ്പ്, ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണത്തിനെതിരായ അഹിംസാത്മകവും അക്രമാസക്തവുമായ പ്രതിഷേധങ്ങൾ സാധാരണമായിരുന്നു, റോയൽ പോലീസ് സ്വാതന്ത്ര്യ സമര സേനാനികളെ ക്രൂരമായി പീഡിപ്പിച്ചു. അക്കാലത്ത് അത് മനസ്സിലാക്കാവുന്നതേയുള്ളൂ, കാരണം കിരീടത്തിന്റെ സേവകരെന്ന നിലയിൽ, പരമാധികാരിയുടെ താൽപ്പര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കാൻ പോലീസ് ക്രൂരമായി പ്രവർത്തിക്കാൻ ബാധ്യസ്ഥരായിരുന്നു. എന്നിരുന്നാലും, ഭാരതം രാഷ്ട്രീയപരമായി സ്വതന്ത്രമാണെന്ന് പറയപ്പെടുന്നതിനുശേഷവും സമാനമായ പോലീസ് അതിക്രമങ്ങൾ

നിലനിൽക്കുന്നത് അസ്വസ്ഥമാക്കുന്നു. ഈ സ്വാതന്ത്ര്യം യഥാർത്ഥമാണെങ്കിൽ, പോലീസ് ഇപ്പോൾ ആരുടെ താൽപ്പര്യങ്ങളാണ് സംരക്ഷിക്കുന്നത്? ജനാധിപത്യം ജനങ്ങളെ നാടിന്റെ യജമാനന്മാരാക്കിയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, എന്തുകൊണ്ടാണ് ഇതേ ആളുകൾ പ്രതിഷേധിക്കുന്നത്? ജനാധിപത്യത്തിലെന്നപോലെ, നാമാണ് നിയമനിർമ്മാതാക്കളെങ്കിൽ, നാം സൃഷ്ടിച്ച അതേ നിയമങ്ങൾ ലംഘിക്കാൻ നമ്മെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത് എന്താണ്? ഈ ചോദ്യങ്ങളെ നേരിട്ട് അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ട സമയം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു, നാമെല്ലാം - ഈ നാട്ടിലെ ജനങ്ങൾ, നാമെല്ലാവരും, വെറും മനുഷ്യരെന്ന നിലയിൽ - അത് സ്വയം ചെയ്യണം.

ഈ സാഹചര്യത്തിൽ, "രാജ്യം" എന്ന വാക്കിന്റെ യഥാർത്ഥ അർത്ഥം നാം പരിശോധിക്കണം. മനുഷ്യർ വസിക്കുന്ന ഒരു പ്രദേശമാണ് നാം ഒരു "രാജ്യം" എന്ന് വിളിക്കുന്നത്. മനുഷ്യരില്ലാതെ ഒരു രാജ്യം നിലനിൽക്കില്ല. ഉദാഹരണത്തിന്, അതിന്റെ വിശാലമായ വിസ്തൃതി ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും, ചന്ദ്രൻ വാസയോഗ്യമല്ലാത്തതിനാൽ ഒരു രാജ്യമല്ല. ഇത് "മനുഷ്യരും" "രാജ്യവും" തമ്മിലുള്ള അടുത്ത ബന്ധം കാണിക്കുന്നു. യുക്തിപരമായി, ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ വികസനം അതിന്റെ ജനങ്ങളുടെ പുരോഗതിയെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കണം, കാരണം അതിനെ രൂപീകരിക്കുന്നവരെ പിന്നിലാക്കി ഒരു രാജ്യത്തിന് മുന്നേറാൻ കഴിയില്ല. ഈ രാജ്യത്തെ ഭൂരിപക്ഷം ആളുകളും പുരോഗതിയുടെ കൃത്രിമ അളവിൽ "പിന്നിലാണെന്ന്" പലപ്പോഴും അവകാശപ്പെടുന്നു. ഇത് മനഃപൂർവമായ തെറ്റായ ചിത്രീകരണമാണ്. ഈ കൃത്രിമ വിവേചനം നിലനിർത്താൻ, ഭൂരിപക്ഷത്തെ മനഃപൂർവം പ്രതികൂല സാഹചര്യത്തിൽ നിലനിർത്തുന്നു. സമൂഹത്തിന്റെ ആരംഭം മുതൽ, അധ്വാനിക്കുന്നവരുടെ അധ്വാനത്തിന്റെ ഫലം ഒരു പ്രത്യേക വിഭാഗത്തിന് അനുഭവിക്കാൻ കഴിയുമെന്ന് ഉറപ്പാക്കാൻ വിവേചനത്തിന്റെ വിത്തുകൾ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം പാകി.

അധ്വാനം ഒഴിച്ചുകൂടാനാവാത്ത ആളുകൾ ഒരു ഏകീകൃത ശക്തിയായി ഒന്നിക്കുകയാണെങ്കിൽ, പ്രത്യേക വിഭാഗത്തിന് സമൂഹത്തിലെ വലിയ ഭൂരിപക്ഷത്തിന് മേലുള്ള ആധിപത്യം നിലനിർത്താൻ കഴിയില്ല. അതിനാൽ, ജനങ്ങൾക്കിടയിൽ വിവേചനം വളർത്തുന്നതിലൂടെ, അവരെ ശിഥിലവും ദുർബലവുമായ വ്യക്തികളാക്കി ചുരുക്കിയിരിക്കുന്നു. അതുപോലെ, നൂറ്റാണ്ടുകളായി അവർ സഹിച്ച കഷ്ടപ്പാടുകളെക്കുറിച്ച് അവർ ചോദ്യം ചെയ്യാൻ ധൈര്യപ്പെടാറില്ല. ചില ആഴത്തിൽ വേരൂന്നിയ പരമ്പരാഗത ആശയങ്ങൾ സമൂലമായി മാറ്റുന്നതുവരെ ഈ രീതി തുടരും - ഈ മാറ്റം വരുത്താനുള്ള അധികാരം ജനങ്ങൾക്ക് തന്നെയാണ്. രാജ്യം മാറ്റാൻ, ആദ്യം സ്വയം മാറ്റണം, അതിന് സ്വതന്ത്ര ചിന്താശേഷി ആവശ്യമാണ്. എന്നാൽ മനുഷ്യരില്ലാതെ, ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ ആശയം തന്നെ അർത്ഥശൂന്യമാണ്. അതിനാൽ, ഒരു രാജ്യത്തിനുള്ളിലെ ഏതൊരു മാനുഷിക പ്രവർത്തനത്തിനും, ജനങ്ങൾ തന്നെയാണ് ഉത്തരവാദി. "നാം" എന്നത് "ഞാൻ" എന്നതിന്റെ ബഹുവചനമായതിനാൽ, ഞാൻ, വാസ്തവത്തിൽ, രാജ്യമാണ്. ഞാൻ നേരിട്ട് അതിനെ സൃഷ്ടിച്ചു. ഞാനില്ലാതെ ഒരു രാജ്യമുണ്ടാകില്ല!

"ഇത്രയും ചെറിയ ഒരു ആശയം രാജ്യത്തിന്റെ നിലവിലെ അവസ്ഥയെ ശരിക്കും മെച്ചപ്പെടുത്താൻ കഴിയുമോ?" എന്ന് ഒരാൾ ചോദിച്ചേക്കാം. "ഞാനിൽ" ഉണ്ടാകുന്ന ഒരു മാറ്റം രാജ്യത്ത് ഒരു മാറ്റത്തെ അനിവാര്യമായും സൂചിപ്പിക്കുന്നതിനാൽ ഉത്തരം തീർച്ചയായും അതെ എന്നതാണ്. അപ്പോഴും ഒരാൾ എതിർത്തേക്കാം, "ഈ ആശയം അത്ര ശക്തമാണെങ്കിൽ, ജനങ്ങളുടെ ദുരിതം എന്നേ അവസാനിക്കേണ്ടതായിരുന്നു. കൂടാതെ, രാജ്യം ബഹിരാകാശ സാങ്കേതികവിദ്യയിൽ പോലും ശ്രദ്ധേയമായ മുന്നേറ്റങ്ങൾ നടത്തി കാര്യമായ പുരോഗതി കൈവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. നിങ്ങളുടെ യുക്തി അനുസരിച്ച്, ഇത് ജനങ്ങളുടെ ജീവിത സാഹചര്യങ്ങളിൽ കാര്യമായ പുരോഗതി അർത്ഥമാക്കണം." ഇതിന് മറുപടിയായി, ഈ പുരോഗതിയുടെ ഗുണങ്ങൾ

ജനസംഖ്യയുടെ ഒരു ചെറിയ വിഭാഗം മാത്രമാണ് അനുഭവിക്കുന്നതെന്നും വലിയ ഭൂരിപക്ഷം ഒഴിവാക്കപ്പെടുന്നുവെന്നും നാം അംഗീകരിക്കണം. ഭൂരിപക്ഷത്തിനിടയിൽ പട്ടിണി, പോഷകാഹാരക്കുറവ്, ആത്മഹത്യ എന്നിവ ഇപ്പോഴും വ്യാപകമാണ്. ഈ അസമത്വത്തിന്റെ മൂലകാരണം "ഞാനാണ് രാജ്യം" എന്ന ആശയം സമൂഹത്തിൽ ഇതുവരെ വ്യാപിച്ചിട്ടില്ല എന്നതാണ്.

കൃത്യമായി ഈ ബോധമില്ലായ്മയാണ് രാജ്യത്തിന്റെ ദയനീയ അവസ്ഥ മാറുന്നതിൽ നിന്ന് തടയുന്നത്. ജനങ്ങൾ ഈ തിരിച്ചറിവിലേക്ക് ഉണരുകയാണെങ്കിൽ, അത് ക്രൂരമായ ചൂഷണത്തിൽ കെട്ടിപ്പടുത്ത ഒരു സാമൂഹിക വ്യവസ്ഥയിൽ കാര്യമായ പ്രക്ഷോഭം സൃഷ്ടിക്കും. അത്തരമൊരു സാഹചര്യം തടയാൻ, ചൂഷകരുടെ ഒരു ചെറിയ കൂട്ടം ഈ ആശയത്തെ മനഃപൂർവം സാങ്കൽപ്പികമായി തള്ളിക്കളയുന്നു. സമൂഹത്തിൽ തങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥ സ്ഥാനം ജനങ്ങൾ തിരിച്ചറിയുകയാണെങ്കിൽ തങ്ങളുടെ അഴിമതി നിറഞ്ഞ കെട്ടിടം ചീട്ടുകൊട്ടാരം പോലെ തകരുമെന്ന് അവർ ഭയപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ ഈ ആശയം സാങ്കൽപ്പികം മാത്രമല്ല, ഈ "പരിഷ്കൃത" വ്യവസ്ഥയെ തകർക്കുന്നതിനുള്ള വളരെ ലളിതമായ ഒരു മാർഗ്ഗം കൂടിയാണ് എന്നതാണ് സത്യം. ഈ വ്യക്തമായ പാത മറച്ചുവെക്കാൻ, ഭൂരിപക്ഷം ആളുകളെയും നിരക്ഷരതയുടെയും ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെയും ഇരുട്ടിൽ നിലനിർത്താൻ ആദ്യം മുതലേ ശ്രമങ്ങൾ നടന്നിട്ടുണ്ട്. ഒരു വഴി കണ്ടെത്താനുള്ള സമയം സമാഗതമായിരിക്കുന്നു, നാമെല്ലാവരും ഈ ലക്ഷ്യത്തിലേക്ക് പരിശ്രമിക്കണം, കാരണം നാം ഈ രാജ്യത്തിന്റെ സാക്ഷാത്കാരമാണ്!

സങ്കീർണ്ണമായ സിദ്ധാന്തങ്ങളെ ആശ്രയിക്കാതെ ഈ രാജ്യത്തിന്റെ അവസ്ഥ മനസ്സിലാക്കാൻ, നമുക്ക് ഒരു വലിയ വീട്ടിൽ നടക്കുന്ന ഒരു ഉല്ലാസകരമായ ആഘോഷത്തിന്റെ ഉപമ ഉപയോഗിക്കാം. രാത്രിയാണ്, വീട് പ്രകാശപൂരിതമാണ്,

അതിഥികൾ ആസ്വദിക്കുന്നു. പെട്ടെന്ന്, ദുരുദ്ദേശത്തോടെ, ആരോ പ്രധാന വൈദ്യുതി വിതരണം വിച്ഛേദിക്കുന്നു. വീട് മുഴുവൻ ഇരുട്ടിലാകുന്നു, ഉടൻതന്നെ കുഴപ്പങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നു. ആളുകൾ ഭയന്ന് രക്ഷപ്പെടാൻ ശ്രമിക്കുന്നു, പക്ഷേ ഇരുട്ട് അവരെ തടസ്സപ്പെടുത്തുന്നു, ഇത് ആശയക്കുഴപ്പത്തിനും പരിഭ്രാന്തിക്കും ഇടയാക്കുന്നു. അവർ പരസ്പരം തട്ടിവീഴുന്നു, ഫർണിച്ചറുകൾ മറിയുന്നു, പൊതുവായ ക്രമക്കേട് വാഴുന്നു. അപ്പോൾ ചോദ്യം ഇതാണ്: ഈ അനന്തമായ കുഴപ്പത്തിൽ നിന്ന് നാം എങ്ങനെ രക്ഷപ്പെടും?

വൈദ്യുതിയെക്കുറിച്ച് പരിചയമില്ലാത്തവർക്ക്, ഈ കുഴപ്പം പരിഹരിക്കുന്നത് അവിശ്വസനീയമാംവിധം ബുദ്ധിമുട്ടായി തോന്നിയേക്കാം. ചിലർ ഈ സാഹചര്യത്തെ ദുഷ്ടത്തരം, സ്വാർത്ഥത തുടങ്ങിയ നെഗറ്റീവ് മാനുഷിക സ്വഭാവങ്ങളുമായി ബന്ധിപ്പിക്കാൻ സാധ്യതയുണ്ട്. എന്നിരുന്നാലും, പരിഹാരം വളരെ ലളിതമാണ്: ഒരാൾ പ്രധാന പവർ സ്വിച്ച് "ഓൺ" ആക്കിയാൽ മതി. വെളിച്ചം തിരിച്ചെത്തിയാൽ ഇരുട്ട് മൂലമുണ്ടായ കുഴപ്പങ്ങൾ തൽക്ഷണം ഇല്ലാതാകും. അതുപോലെ, ഈ വിശാലമായ നാട്ടിലെ എല്ലാ പ്രശ്നങ്ങളുടെയും മൂലകാരണം നമ്മുടെ മനസ്സിലെ അജ്ഞതയുടെ ഇരുട്ടിൽ ഒളിഞ്ഞുകിടക്കുന്നു. ഈ അജ്ഞത ഇല്ലാതാക്കാത്തിടത്തോളം കാലം, ഈ പ്രശ്നങ്ങൾ അനന്തമായി തുടരും, ഇരുട്ടിൽ പരസ്പരം സുഹൃത്തുക്കളായി തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയാതെ നാം ശത്രുക്കളായി പരസ്പരം പോരടിക്കും. എന്നാൽ നാം മനസ്സിലാക്കണം: ആരും മനഃപൂർവം വെളിച്ചം കെടുത്തിയിട്ടില്ല. മാനവരാശിയുടെ ചരിത്രത്തിൽ, പൂർണ്ണ അവബോധത്തിന്റെ വെളിച്ചം ശരിക്കും പ്രകാശിച്ചിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് ലോകത്തിലെ മിക്ക ആളുകൾക്കും സ്വതന്ത്ര ചിന്ത നഷ്ടപ്പെട്ടത്. എന്നിരുന്നാലും, നമ്മുടെ യഥാർത്ഥ ആന്തരിക ശക്തിയെക്കുറിച്ച് ബോധവാന്മാരാകാനുള്ള ഈ അസാധ്യമെന്ന് തോന്നുന്ന ദൗത്യത്തിനായി സ്വയം സമർപ്പിക്കാൻ ഞങ്ങൾ ദൃഢനിശ്ചയം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഇതിനുള്ള സമയം ഇതാണ്.

തുടക്കത്തിൽ, ഈ രാജ്യത്തിന്റെ പേര് പരിഗണിക്കാം. പുരാതന കാലം മുതൽ, ഇത് "ഭാരതവർഷം" എന്നറിയപ്പെട്ടിരുന്നു. സിന്ധു നദിയുടെ തീരത്ത് ഒരു സംസ്കാരം അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിച്ചു, അത് വിദേശ ഭാഷകളിൽ സിന്ധു നദീതട സംസ്കാരം എന്നറിയപ്പെട്ടു. എന്നിരുന്നാലും, ഈ സംസ്കാരം ഉയരുന്നതിനുമുമ്പ്, ഇതിനകം ഈ നാടിന്റെ തെക്കേ ഭാഗത്ത് വളരെ വികസിത ഒരു സംസ്കാരം നിലനിന്നിരുന്നു, രാമായണത്തിലെ വിവരണങ്ങളിൽ നിന്ന് ഇത് വ്യക്തമാണ്. എന്നിട്ടും, വിദേശ അധിനിവേശക്കാർ, അവരുടെ ആവശ്യങ്ങൾക്കായി, ഈ നാടിനെ മുഴുവൻ ഉൾക്കൊള്ളാൻ "സിന്ധു നദീതട സംസ്കാരം" എന്ന പദം ഉപയോഗിക്കുകയും രാജ്യത്തിന് "ഇന്ത്യ" എന്ന് പേരിടുകയും ചെയ്തു. വിചിത്രമെന്നു പറയട്ടെ, "സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്" ശേഷവും ഈ മഹത്തായ പുരാതന നാട് ഇപ്പോഴും ഔദ്യോഗികമായി "ഇന്ത്യ" എന്നാണ് അറിയപ്പെടുന്നത്. വ്യക്തികൾക്ക് ചിലപ്പോൾ ഒന്നിലധികം പേരുകൾ ഉണ്ടാകാമെങ്കിലും, ഒരു നാടിന് എങ്ങനെ രണ്ട് ഔദ്യോഗിക പേരുകൾ ഉണ്ടാകും: "ഇന്ത്യ", "ഭാരതം"?

നമ്മുടെ ആഴത്തിൽ വേരൂന്നിയ അടിമത്തത്തിന്റെ ഒരു ഉദാഹരണം ഭരണഘടനയിൽ തന്നെ കാണാം, അവിടെ രാജ്യം "ഇന്ത്യ, അതായത് ഭാരതം" എന്ന് നാമകരണം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. "ഭാരതം, അതായത് ഇന്ത്യ" എന്നല്ല എന്ന പ്രയോഗം ശ്രദ്ധേയമാണ്. നമ്മുടെ മുൻ ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണാധികാരികളുടെ സൗകര്യത്തിന് "ഇന്ത്യ" എന്ന പേരിന് മുൻഗണന നൽകിയിരിക്കുന്നു. നാം സ്വയം യഥാർത്ഥ സ്വതന്ത്രരാണെന്ന് പ്രഖ്യാപിക്കുന്നതിനാൽ, "ഇന്ത്യ" നിരസിച്ച് നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന്റെ ഏക നാമമായി "ഭാരതം" സ്വീകരിക്കണം. പലരും "മഹാഭാരതം" പഠിച്ചിട്ടുണ്ട്, എന്നാൽ "മഹാഇന്ത്യ" എന്ന് കേട്ടിട്ടില്ല. നമ്മുടെ കഴിഞ്ഞ അടിമത്തത്തിന്റെ ഒരു അടയാളം മാത്രമായ "ഇന്ത്യ" എന്ന പദം നമ്മുടെ ഭാരതത്തിൽ നിന്ന് നീക്കം ചെയ്യാം.

യഥാർത്ഥ അവബോധത്തിന്റെ മെഴുകുതിരി ഒരിക്കലും കത്തിക്കാത്തതിനാൽ, ജനങ്ങൾ ഒരിക്കലും സ്വാതന്ത്ര്യം ശരിക്കും അനുഭവിച്ചിട്ടില്ല. സംഘടിത സമൂഹത്തിന്റെ ആരംഭം മുതൽ, നിയന്ത്രിക്കുന്ന അധികാരം "രാജാവിന്റെ" കൈകളിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരുന്നു. അവന്റെ കൽപ്പന നിയമമായി; അവന്റെ വാക്ക് അന്തിമമായിരുന്നു. എന്നാൽ എല്ലാ നിയമങ്ങളുടെയും ഉറവിടമെന്ന് കരുതപ്പെടുന്ന രാജാവിന്റെ "രാജത്വം" തന്നെ അടിസ്ഥാനപരമായി നിയമവിരുദ്ധമാണെന്ന് നാം തിരിച്ചറിയുന്നില്ല. നമുക്ക് ആവർത്തിക്കാം: സങ്കീർണ്ണമോ മനോഹരമോ ആയ സിദ്ധാന്തങ്ങളെ ആശ്രയിക്കാതെ നാം ഈ വിഷയം നേരിട്ട് കൈകാര്യം ചെയ്യും.

ഇത് ചിത്രീകരിക്കുന്നതിന്, മനുഷ്യ സമൂഹം രൂപീകരിക്കുന്നതിനുപോലും മുമ്പുള്ള ചരിത്രാതീത കാലത്തെ ഒരു ദിവസം നമുക്ക് സങ്കൽപ്പിക്കാം. ഒരു ചെറിയ നദി ഒഴുകുന്നു, അതിന്റെ തീരത്ത് ഒരു മാവരം നിൽക്കുന്നു. ഒരുവൻ മരത്തിൽ കയറി മാങ്ങ പറിക്കുന്നു. കുറച്ചകലെയായി മറ്റൊരാൾ മീൻ പിടിക്കുന്നു. മൂന്നാമതൊരാൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. കുറച്ചുനേരം അവരെ നിരീക്ഷിച്ച ശേഷം, അവൻ മരത്തിലുള്ളവനെ സമീപിച്ച് ചോദിക്കുന്നു, "സുഹൃത്തേ, നിങ്ങൾ എന്താണ് പറിക്കുന്നത്?" അവൻ മറുപടി പറയുന്നു, "പഴം. ഒരെണ്ണം കഴിക്കാൻ ആഗ്രഹമുണ്ടോ?" അപരിചിതൻ ഒരു പഴുത്ത മാങ്ങ എടുത്ത് രുചികരമാണെന്ന് കണ്ടെത്തുന്നു, "മാങ്ങ-മനുഷ്യന്" നന്ദി പറയുന്നു, തുടർന്ന് മീൻ പിടിക്കുന്നവന്റെ അടുത്തേക്ക് പോകുന്നു. സമാനമായ ഒരു സംഭാഷണത്തിന് ശേഷം, അവനൊരു സമ്മാനമായി ഒരു മീൻ ലഭിക്കുന്നു, "മീൻ-മനുഷ്യന്" നന്ദി പറയുന്നു.

അടുത്ത ദിവസം, അപരിചിതൻ ഒരു സുഹൃത്തുമായി തിരിച്ചെത്തുന്നു. അവർ ആദ്യം മാങ്ങ പറിക്കുന്നവനെ സന്ദർശിക്കുന്നു. പുതുമുഖത്തിനും മാങ്ങ കഴിക്കണമെന്ന് അറിയുമ്പോൾ, മരത്തിലുള്ളവൻ കൂടുതൽ ഉത്സാഹത്തോടെ തന്റെ

പഴം പങ്കിടുന്നു, അങ്ങനെ ചെയ്യാൻ കഴിഞ്ഞതിൽ ബഹുമാനം തോന്നുന്നു. അവർ പിന്നീട് മീൻ പിടിക്കുന്നവനുമായി ഇതേ പ്രക്രിയ ആവർത്തിക്കുന്നു. ഒരു പ്രയത്നവുമില്ലാതെ മാങ്ങയും മീനും കഴിക്കുന്നതിലൂടെ, അധ്വാനിക്കുന്നവരുടെ ഇരട്ടി ഊർജ്ജം അപരിചിതർക്ക് ലഭിക്കുന്നു എന്ന് ശ്രദ്ധിക്കുക. മരത്തിൽ കയറാനോ മീൻ പിടിക്കാനോ അധ്വാനിക്കുന്നവർ അവരുടെ ഊർജ്ജത്തിന്റെ പകുതിയോളം ചെലവഴിക്കുന്നു, അതേസമയം അപരിചിതർ ഒന്നും ചെലവഴിക്കുന്നില്ല. ഈ രീതിയിൽ, വഞ്ചനയിലൂടെ, മൂന്നാമത്തെ വ്യക്തി മറ്റുള്ളവരുടെ അധ്വാനഫലം കഴിച്ച് ക്രമേണ കൂടുതൽ ശക്തനാകുന്നു. അവന്റെ ശക്തിയും സ്വാധീനവും വർദ്ധിക്കുമ്പോൾ, ആളുകൾ അവനെ ഭയപ്പെടാൻ തുടങ്ങുന്നു. ഒരു കാലത്ത് സൗജന്യമായി നൽകിയിരുന്നത് കാലക്രമേണ നിർബന്ധിത "സംരക്ഷണ പണമായി" മാറുന്നു, ആത്യന്തികമായി അവനെ നിയമനിർമ്മാതാവും രാജാവും ആക്കുന്നു. "നിയമവാഴ്ചയുടെ" മറവിൽ രാജാവിന്റെ ജനങ്ങളെ ചൂഷണം ചെയ്യുന്നതിന്റെ തുടക്കം ഇതാണ്.

ഈ കൗശലക്കാരൻ തന്റെ "രാജത്വം" ആരംഭിച്ചത് വഞ്ചനയിലൂടെയാണ് - മറ്റൊരു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, നിയമവിരുദ്ധമായി. സന്മനസ്സോടെ നൽകിയ ദാനധർ.

"വിദ്യാഭ്യാസമില്ലാത്തവർ" എന്ന വാക്ക് നമുക്ക് ഇപ്പോൾ പരിഗണിക്കാം. "വിദ്യാഭ്യാസം" എന്ന് പറയുന്ന നമ്മൾക്ക് എങ്ങനെ ഒരു കർഷകനെയോ ചെരുപ്പുകുത്തിയെയോ വിദ്യാഭ്യാസമില്ലാത്തവരായി മുദ്രകുത്താൻ കഴിയും? വിദ്യാഭ്യാസം എന്ന് അഹങ്കരിക്കുന്ന നമുക്ക്, ഒരു കർഷകനോ ചെരുപ്പുകുത്തിയോ എളുപ്പത്തിൽ ചെയ്യുന്ന ജോലികൾ ചെയ്യാൻ കഴിയില്ലെന്ന് നമ്മുക്ക് ഒരിക്കലും തോന്നാറില്ല. അങ്ങനെയെങ്കിൽ, അവരുടെ കഴിവുകളിൽ നാമും നിരക്ഷരരല്ലേ? അവർക്ക് പലപ്പോഴും ഔപചാരിക വിദ്യാഭ്യാസം ലഭിക്കാത്തതിന്റെ കാരണം, അത്തരം അവസരങ്ങൾ അവർക്ക് നിഷേധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു

എന്നതാണ്. ഒരാളുടെ കാൽ മനഃപൂർവം ഒടിച്ചിട്ട് അവന്റെ "ദുർവിധിയിൽ" സഹതപിക്കുന്നതിന് സമാനമാണിത്.

രാജവാഴ്ചയ്ക്ക് പിന്നാലെ "ജനാധിപത്യം" വന്നു. രാജാവിന്റെ അധികാരത്തോടുള്ള അസൂയ മൂലം, ചില വ്യക്തികൾ അധികാരം പിടിച്ചെടുക്കാൻ ഗൂഢാലോചന നടത്തി. യഥാർത്ഥ അധികാരം ജനങ്ങളിലാണെന്ന് അവർ മനസ്സിലാക്കി, അതിനാൽ അവർ "ജനാധിപത്യത്തിൽ" "ഡെമോസ്" (ജനങ്ങൾ) എന്ന വാക്ക് ഉപയോഗിച്ചു, പ്രത്യക്ഷത്തിൽ രാജ്യത്തിന്റെ കാര്യങ്ങൾ ജനങ്ങൾ നേരിട്ട് കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നു എന്ന ആശയം അറിയിക്കുന്നു. എന്നിരുന്നാലും, "ജനാധിപത്യം" രാജവാഴ്ചയുടെ മറ്റൊരു രൂപം മാത്രമാണ് എന്നതാണ് യാഥാർത്ഥ്യം. രാജവാഴ്ചയിലെന്നപോലെ ഒരു രാജാവിന് പകരം "ജനാധിപത്യത്തിൽ" ഒന്നിലധികം "മന്ത്രിമാർ" ഉണ്ട് എന്നതാണ് ഒരേയൊരു വ്യത്യാസം.

രാജാവിന്റെ അധികാരം നടപ്പാക്കാൻ അടിമത്തത്തിന്റെ വിലങ്ങുകൾ നിലനിർത്തേണ്ടതുപോലെ, "ജനാധിപത്യം" എന്ന് പറയുന്നതിലും, ജനങ്ങളുടെ തടസ്സമില്ലാത്ത കൊള്ള ഉറപ്പാക്കാൻ രാജവാഴ്ച കാലഘട്ടത്തിലെ എല്ലാ നിയമങ്ങളും നിലനിർത്തിയിട്ടുണ്ട്. തൽഫലമായി, രാജവാഴ്ചയിലുണ്ടായിരുന്നതുപോലെ, സമ്പത്ത് നൽകുന്നവരുടെ പങ്ക് മാറ്റമില്ലാതെ തുടരുന്നു. അതിനാൽ, ജനാധിപത്യത്തിൽ "നാം എല്ലാവരും രാജാക്കന്മാരാണ്" എന്ന വ്യാപകമായി പ്രചരിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ആശയം യാഥാർത്ഥ്യത്തിൽ യാതൊരു അടിസ്ഥാനവുമില്ലാത്ത ശുദ്ധമായ കാവ്യാത്മക ഭാവനയാണ്. "ജനാധിപത്യത്തിൽ," ജനങ്ങളുടെ പ്രതിനിധികൾ രാജ്യത്തിന്റെ കാര്യങ്ങൾ "നയിക്കുമെന്ന്" പറയപ്പെടുന്നു, എന്നാൽ പ്രായോഗികമായി, രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികൾ തിരഞ്ഞെടുത്ത ചില വ്യക്തികൾ രാജ്യത്തെ "ഭരിക്കുന്നു". "ഭരിക്കുന്ന പാർട്ടി" എന്ന പദം നാം ഇപ്പോഴും ഉപയോഗിക്കുന്നത് യാദൃശ്ചികമല്ല. "സ്വാതന്ത്ര്യം" നേടിയ ശേഷം എങ്ങനെ "ഭരണാധികാരികൾ" ഉണ്ടാകാൻ

കഴിയും എന്നോ "ജനാധിപത്യത്തിൽ" "ഗവൺമെന്റ്" എന്ന വാക്കിന്റെ പ്രസക്തിയെക്കുറിച്ചോ ആരും ചോദ്യം ചെയ്യുന്നില്ല.

1951-ലെ ജനപ്രാതിനിധ്യ നിയമമനുസരിച്ച് ഈ രാജ്യത്ത് തിരഞ്ഞെടുപ്പുകൾ നടക്കുന്നു, എന്നാൽ ഈ തിരഞ്ഞെടുപ്പുകളിൽ "മത്സരിക്കുന്നവർ" ജനങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥ പ്രതിനിധികളല്ല. മിക്കവാറും എല്ലാ കേസുകളിലും, അവർ ഏതെങ്കിലും ഒരു രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടിയുടെ നിയന്ത്രണത്തിലാണ്. അതിനാൽ, അവരുടെ പ്രാഥമിക ഉത്തരവാദിത്തം ജനങ്ങളോടല്ല, അവരുടെ പാർട്ടിയോടാണ്. എല്ലാ തിരഞ്ഞെടുപ്പ് സ്ഥാനാർത്ഥികളും രാജ്യത്തെ പൗരന്മാരുടെ ക്ഷേമത്തിന് മുൻഗണന നൽകുന്നു എന്ന് അനുമാനിക്കുന്നത് യുക്തിസഹമാണ്. ഈ ലക്ഷ്യം നേടുന്നതിന് രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികൾക്ക് വ്യക്തവും കൃത്യവുമായ പദ്ധതികളുണ്ടെന്ന് പ്രതീക്ഷിക്കുന്നതും യുക്തിസഹമാണ്. ഇത് സത്യമാണെങ്കിൽ, തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ "ജയിക്കാൻ" ഇത്രയധികം മത്സരം എന്തിനാണ്? ഒരു ലളിതമായ ഉപമ പരിഗണിക്കുക: ഒരു വീടിന് ഏത് നിറം പൂശണം എന്ന് പല ആളുകൾ ചർച്ച ചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ, ഒരാൾ വെള്ള, മറ്റൊരാൾ പിങ്ക്, മൂന്നാമതൊരാൾ ചാരനിറം എന്ന് നിർദ്ദേശിച്ചേക്കാം. എന്നിരുന്നാലും, അവരെല്ലാവരും വീടിനെ മനോഹരമാക്കുക എന്ന പൊതു ലക്ഷ്യം പങ്കിടുമെന്ന് കരുതാം. അവർ ശത്രുക്കളല്ലെങ്കിൽ, എന്തുകൊണ്ട് ഇതേ സഹകരണ മനോഭാവം രാഷ്ട്രീയത്തിൽ നിലവിലില്ല? പരസ്പര ശത്രുത നിലനിർത്തുന്നത് ചൂഷണപരമായ സ്ഥിതി നിലനിർത്താൻ അത്യന്താപേക്ഷിതമായതിനാലാണ് അത് നിലവിലില്ലാത്തത്. അതിനാൽ, ഭരണകൂട വ്യവസ്ഥയിൽ അടിസ്ഥാനപരമായ മാറ്റമില്ലാതെ, യഥാർത്ഥ പുരോഗതിയും ജനങ്ങളുടെ അവസ്ഥയുടെ മെച്ചപ്പെടുത്തലും അസാധ്യമാണെന്ന് വ്യക്തമാണ്. ഈ മാറ്റം നേടുന്നതിന്, നമ്മുടെ ദൗർബല്യങ്ങളുടെ ഉറവിടങ്ങൾ നാം ആദ്യം ഇല്ലാതാക്കണം.

ഒരു വ്യക്തിക്ക് എങ്ങനെ ഒരു വ്യവസ്ഥയുടെ ജഡത്വം മാറ്റാൻ കഴിയും എന്ന് നാം പലപ്പോഴും അത്ഭുതപ്പെടുന്നു. ഒന്നാമതായി, രാജ്യത്തിന്റെ നിലവിലെ അവസ്ഥ നമ്മുടെ കൂട്ടായ നിഷ്ക്രിയത്വത്തിന്റെ നേരിട്ടുള്ള ഫലമാണെന്ന് നാം തിരിച്ചറിയുന്നില്ല. നാം പ്രവർത്തിക്കാൻ തുടങ്ങിയാൽ ഈ ജഡത്വം അനിവാര്യമായും അവസാനിക്കും. രണ്ടാമതായി, ഞാൻ തനിച്ചല്ല. നൂറ്റിമുപ്പത് കോടിയിലധികം "ഞാൻ" ഒരുമിച്ച് ഇന്നത്തെ "ഇന്ത്യയെ" രൂപീകരിക്കുന്നു. മനുഷ്യശരീരത്തെ രൂപീകരിക്കുന്ന എണ്ണമറ്റ കോശങ്ങളെപ്പോലെ ഓരോ "ഞാനും" മറ്റുള്ളവരുമായി അടുത്ത ബന്ധമുള്ളവരാണ്. ശരീരത്തിന് പരിക്കേറ്റാൽ, ശരീരം മുഴുവൻ ഒരേസമയം പ്രതികരിക്കുന്നു, ആക്രമണത്തിനെതിരെ പ്രതിരോധിക്കാൻ ട്രില്യൺ കണക്കിന് കോശങ്ങൾ ഒരുമിച്ച് പ്രവർത്തിക്കുന്നു. മറ്റ് കോശങ്ങളുമായി ബന്ധിപ്പിക്കുമ്പോൾ ഒരു കോശത്തിന്റെ വലിയ ഊർജ്ജം ഇത് കാണിക്കുന്നു. അതുപോലെ, നാമോരോരുത്തരും വലിയ അളവിലുള്ള ശക്തിയുടെ ഒരു വലിയ സംഭരണിയാണ്, അതിനെക്കുറിച്ച് നാം ഏറെക്കുറെ ബോധവാന്മാരല്ല.

ഈ നാട്ടിലെ എല്ലാ ആളുകളും നാമെല്ലാവരും ഒരേ കുടുംബത്തിലെ അംഗങ്ങളാണെന്നും നാം പരസ്പരം പൂരകങ്ങളാണെന്നും തിരിച്ചറിയുമ്പോൾ, നമ്മുടെ കൂട്ടായ ബോധം ഉണരും. ഒരു ആദർശ കുടുംബത്തിലെന്നപോലെ, അഴിമതിക്ക് സ്ഥാനമില്ല, അതുപോലെ രാജ്യത്ത് അഴിമതി നിലനിൽക്കാൻ കാരണമില്ല. ഒരു കുടുംബത്തിലെ എല്ലാ അംഗങ്ങളും ഒരു പ്രശ്നം പങ്കിടുന്നതുപോലെ, രാജ്യത്തിന്റെ ഏത് ഭാഗത്തും ഉണ്ടാകുന്ന എല്ലാ പ്രശ്നങ്ങളും നാമും പങ്കിടും. എവിടെയും ആരും പട്ടിണി കിടക്കില്ല. ഇത് ആളുകളുടെ മനസ്സിൽ നിന്ന് വെറുപ്പ്, അസൂയ, കിംവദന്തി എന്നിവയുടെ എല്ലാ കാരണങ്ങളും ഒരേസമയം ഇല്ലാതാക്കും.

കൂടാതെ, ലോകത്തിലെ മനുഷ്യരാശിയുടെ സ്ഥാനം പരമപ്രധാനമായി കണക്കാക്കുന്നതിനാൽ, പണം ഒരു കീഴ്സ്ഥാനം

വഹിക്കണം. എന്നിരുന്നാലും, യാഥാർത്ഥ്യത്തിൽ വിപരീതമാണ് സത്യം, അതിനാൽ നാം പണത്തിന്റെ പങ്ക് ബോധപൂർവ്വം പുനർവിചിന്തനം ചെയ്യണം. മനുഷ്യരാശിക്ക് മുകളിൽ ഒന്നും ഉണ്ടാകരുത്, പണം പോലും. "ജനാധിപത്യം" ഒരു തെറ്റായ പേരായതിനാൽ, ഈ ആദർശ വ്യവസ്ഥയ്ക്ക് നമുക്ക് ഒരു പുതിയ പേര് നൽകാം. ജനങ്ങളുടെ അസ്തിത്വം ഒരു രാജ്യത്തെ രൂപീകരിക്കുന്നതിനാൽ, അത്തരം ഒരു അവസ്ഥയിൽ രാജ്യത്തിന്റെ ഭരണത്തിന്റെ എല്ലാaspects-ലും ജനങ്ങൾ പരമോന്നത പങ്ക് വഹിക്കുമെന്ന് സൂചിപ്പിക്കാൻ ഞങ്ങൾ ബംഗാളിയിൽ "ഗണസത്ത" എന്ന പദം ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്.

"ജനാധിപത്യം" എന്ന് പറയുന്നതിൽ, ജനങ്ങളുടെ പങ്ക് "വോട്ടർമാരായി" അല്ലെങ്കിൽ "തിരഞ്ഞെടുപ്പുകാരായി" ചുരുക്കിയിരിക്കുന്നു, അതേസമയം അവരെ ഭരിക്കാനുള്ള യഥാർത്ഥ അധികാരം "തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട" പ്രതിനിധികളിലാണ്. ഈ പ്രതിനിധികൾ "തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞാൽ" - എങ്ങനെയെങ്കിലും, ന്യായമായതോ അന്യായമായതോ ആയ മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെ - അവർ വ്യവസ്ഥയുടെ പൂർണ്ണ നിയന്ത്രണം ഏറ്റെടുക്കുന്നു, ജനങ്ങൾ തങ്ങളുടെ ദുർവിധിയുടെ നിശബ്ദ നിരീക്ഷകരായി മാറുന്നു.

ഗണസത്തയിൽ, ഈ അവസ്ഥ സമൂലമായി മാറും. തിരഞ്ഞെടുപ്പിന് ശേഷവും ജനങ്ങൾ തങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥ അധികാരം വിനിയോഗിക്കും. തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ഒരു പ്രതിനിധി തിരഞ്ഞെടുപ്പുകാരുടെ ഇഷ്ടത്തിനനുസരിച്ച് മാത്രമേ സ്ഥാനത്ത് ഇരിക്കൂ എന്ന് ഉറപ്പാക്കിക്കൊണ്ട്, ഉചിതമായ അധികാരികൾ ഒരു തിരഞ്ഞെടുപ്പ് നിയമ ഭേദഗതി നടപ്പിലാക്കും. അതായത്, ആവശ്യമെന്ന് തോന്നുമ്പോഴെല്ലാം തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ഒരു പ്രതിനിധിയെ തിരിച്ചുവിളിക്കാനുള്ള അധികാരം ജനങ്ങൾക്ക് ഉണ്ടായിരിക്കും, ഇത് അഴിമതിയെ അതിന്റെ മൂലത്തിൽ നിന്ന് ഇല്ലാതാക്കും. അത്തരമൊരു തിരിച്ചുവിളിക്കാനുള്ള സാധ്യത പോലും

സ്ഥാനത്തുള്ളവർക്ക് വ്യക്തമായ സന്ദേശം നൽകി സ്ഥിതിഗതികൾ ഗണ്യമായി മെച്ചപ്പെടുത്തും.

ഗണസത്ത സ്ഥാപിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ, നമ്മുടെ അസ്തിത്വം മറ്റുള്ളവരുടെ ക്ഷേമത്തെ ആശ്രയിച്ചാണ് നിലനിൽക്കുന്നതെന്ന് നാമോരോരുത്തരും ക്രമേണ തിരിച്ചറിയും. നാം മറ്റൊരാൾക്കും മുകളിലോ താഴെയോ അല്ല; എല്ലാവരും ഒരുപോലെ പ്രധാനമാണ്. തൽഫലമായി, മനുഷ്യ ശരീരത്തിലെ ട്രില്യൺ കണക്കിന് കോശങ്ങൾക്കിടയിൽ ശത്രുതയില്ലാത്തതുപോലെ, നമുക്കിടയിൽ ശത്രുത ഉണ്ടാകില്ല. കാൽ, തലച്ചോറ്, ശരീരത്തിലെ മറ്റെല്ലാ ഭാഗങ്ങളും ഒരേ കോശങ്ങളാൽ നിർമ്മിതമാണെന്നും അവയെല്ലാം ഒരുപോലെ പ്രധാനമാണെന്നും ഓർക്കേണ്ടത് അത്യാവശ്യമാണ്. എന്നിട്ടും, ഈ സ്വാഭാവിക ഐക്യം മനുഷ്യ സമൂഹത്തിൽ ഇല്ല. കാരണം ലളിതമാണ്: കാലാകാലങ്ങളായി, ജനങ്ങൾ ഒന്നിക്കുന്നതിൽ നിന്ന് തടയാൻ, "രാജാക്കന്മാർ" ഉപരിപ്ലവമായ ലേബലുകളും വർഗ്ഗീകരണങ്ങളും വഴി കൃത്രിമമായി വിഭജനങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ടാണ് "നാനാത്വത്തിൽ ഏകത്വം" എന്ന തെറ്റിദ്ധാരണാജനകമായ, വർണ്ണാഭമായ മുദ്രാവാക്യത്തിന് കീഴിൽ യഥാർത്ഥ മനുഷ്യൻ മറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. ഈ യഥാർത്ഥ മനുഷ്യൻ ഉണർന്ന് അധികാരം ഏറ്റെടുക്കുമ്പോൾ, ഗണസത്ത സ്ഥാപിക്കപ്പെടും, ഗണസത്തയിലാണ് ലോകത്തിന്റെ ഭാവി.

അത്തരം ഒരു സാമൂഹിക വ്യവസ്ഥ സ്ഥാപിക്കുന്നതിന്, "മൈ ഹീ ഭാരത്" (ഞാനാണ് ഭാരതം) എന്ന ഒരു രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടി രൂപീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ നാട്ടിലെ എല്ലാ ആളുകളും ഒരേ കുടുംബത്തിൽ പെട്ടവരാണെന്ന് ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നതിനാൽ, നമുക്കെല്ലാവർക്കും രാജ്യത്തിന്റെ മൊത്തത്തിലുള്ള പുരോഗതിയാണ് ആഗ്രഹിക്കുന്നതിനാൽ, യഥാർത്ഥ തടസ്സങ്ങളൊന്നും ഉണ്ടാകില്ല. ദയവായി ഞങ്ങളോടൊപ്പം ചേരുക, നമുക്ക് ഒരുമിച്ച് മുന്നോട്ട് പോകാം. ഈ രാജ്യത്തിന്റെ ഭാവി - അത്

നമ്മുടെ ഭാവി കൂടിയാണ് - നാം വിഭാവനം ചെയ്യുന്നതുപോലെ ആയിരിക്കും, കാരണം നമ്മളില്ലാതെ - ഞാനില്ലാതെ - ഭാരതം നിലനിൽക്കില്ല.

മൈ ഹീ ഭാരത്!

മൈ ഹീ ഭാരത് ഭരണഘടനയിൽ നിന്നൊരു ഭാഗം

അനുച്ഛേദം **II.** ലക്ഷ്യങ്ങളും ഉദ്ദേശ്യങ്ങളും

പാർട്ടിയുടെ കേന്ദ്ര ലക്ഷ്യവും ഉദ്ദേശ്യവും ഭാരതത്തിലെ മുഴുവൻ ജനങ്ങളെയും ഒരൊറ്റ വലിയ കുടുംബമായി ഏകീകരിക്കുക എന്നതാണ്. പ്രസ്തുത കുടുംബത്തിലെ എല്ലാ അംഗങ്ങളെയും മത, വംശ, ജാതി, ലിംഗ, സാമൂഹിക പദവി മുതലായവയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് അവർക്കിടയിൽ ശാശ്വതമായി വിഭജിച്ചിരിക്കുന്ന ബാഹ്യവും കൃത്രിമവുമായ വ്യത്യാസങ്ങൾ പരിഗണിക്കാതെ, എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും തുല്യരായ വ്യക്തിഗത സ്വാഭാവിക മനുഷ്യരായി മാത്രമേ അംഗീകരിക്കുകയുള്ളൂ.

ഭാരതത്തിൽ വസിക്കുന്ന മനുഷ്യരുടെ കഷ്ടപ്പാടുകളുടെ മൂലകാരണം, അവരിൽ വലിയൊരു വിഭാഗത്തെയും തീരുമാനമെടുക്കാനുള്ള മുഖ്യധാരയിൽ നിന്ന് എപ്പോഴും അകറ്റി നിർത്തുന്നു എന്നതാണ് എന്നും, അതേസമയം ഒരുപിടി ആളുകൾ തങ്ങളുടെ ഇഷ്ടത്തിനനുസരിച്ച് രാജ്യത്തിന്റെ കാര്യങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നുവെന്നും, ബാക്കിയുള്ള ജനങ്ങളെ ബുദ്ധിമാനായ മനുഷ്യരായി കണക്കാക്കാതെ വെറും സംഖ്യകളായി അവഗണിക്കുന്നുവെന്നും പാർട്ടി ഉറച്ചു വിശ്വസിക്കുന്നു. കാര്യമായ മാറ്റമൊന്നും ഉണ്ടാക്കാതെ പതിറ്റാണ്ടുകൾ കടന്നുപോയതിനാൽ, ഭാരതം എല്ലാ മേഖലയിലും മികവ് പുലർത്തുന്നതിന് ജനങ്ങൾ

തന്നെ നേരിട്ട് സാഹചര്യത്തിന്റെ കമാൻഡ് ഏറ്റെടുക്കേണ്ട സമയം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു.

മനുഷ്യവാസികളുള്ളതുകൊണ്ട് മാത്രമാണ് ഒരു പ്രദേശം ഒരു രാജ്യമായി മാറുന്നത്, അതിനാൽ ഈ രാജ്യത്തിലെ ഓരോ വ്യക്തിഗത താമസക്കാരനും വാസ്തവത്തിൽ ഭാരതത്തിന് പര്യായമാണ്. താൻ തന്നെയാണ് ഭാരതം എന്ന അത്തരം ഒരു തിരിച്ചറിവിലൂടെ, രാഷ്ട്ര നിർമ്മാണത്തിന്റെ പവിത്രമായ ദൗത്യത്തിൽ കൃപയോടെ മുന്നോട്ട് വരാൻ ഓരോ വ്യക്തിക്കും വലിയ ആത്മവിശ്വാസം നൽകാൻ കഴിയും. അതുകൊണ്ടാണ് പാർട്ടിയുടെ പേര് "മൈ ഹീ ഭാരത്" എന്ന്.

ഈ കേന്ദ്ര ആശയത്താൽ നയിക്കപ്പെടുന്ന പാർട്ടി ഇനി പറയുന്ന കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യും:

സ്വതന്ത്രനായ ഒരു വ്യക്തിയുടെ പരമാധികാരത്തെ പരമമായി ബഹുമാനിക്കുകയും അവരിൽ ഓരോരുത്തർക്കും ഒരു പൊതു പൈതൃകമുണ്ടെന്നും ഈ നാടിന്റെ യജമാനന്മാരിൽ ഒരാളാണെന്നും, അവരുടെ വ്യക്തമായ കൽപ്പനയില്ലാതെ ഈ രാജ്യത്ത് ഒന്നും നടക്കില്ലെന്നും തിരിച്ചറിയുകയും;

വ്യക്തികൾക്കിടയിൽ ശത്രുതയുണ്ടാക്കുന്ന ഘടകങ്ങളായ ദാരിദ്ര്യം, നിരക്ഷരത, സാമൂഹിക വിവേചനങ്ങൾ മുതലായവ ചൂഷണത്തിനായി അവരെ ശാശ്വതമായ അടിമത്തത്തിൽ നിലനിർത്താൻ മനഃപൂർവം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതാണെന്നും;

ദരിദ്രൻ എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു വ്യക്തി ദരിദ്രനല്ലെന്നും, നേരെമറിച്ച്, അവൻ മാത്രമാണ് സമ്പത്തിന്റെ ഉറവിടമെന്നും;

"നിയമങ്ങൾ" എന്ന് പറയപ്പെടുന്നതിന്റെ പേരിൽ കൊളോണിയൽ ഭരണകാലത്ത് പ്രജകളെ അടിമകളാക്കാനുള്ള ഉപകരണങ്ങൾ, ആളുകൾ സ്വതന്ത്രരാണെന്ന് പറയപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിലും, അതിന്റെ

രക്തം കുടിക്കുന്ന എല്ലാ ബന്ധങ്ങളോടും കൂടി പൂർണ്ണ ശക്തിയിൽ ഇപ്പോഴും പ്രവർത്തിക്കുന്നുവെന്നും; കൂടാതെ

നിലവിലുള്ള ഏതൊരു വ്യവസ്ഥയും ജനങ്ങളുടെ പൊതുവായ ആഗ്രഹങ്ങൾക്ക് കീഴടങ്ങണമെന്നും ആധിപത്യത്തിനുള്ള ഒരു ഉപാധിയായി പ്രവർത്തിക്കാൻ കഴിയില്ലെന്നും കൂടുതൽ തിരിച്ചറിഞ്ഞുകൊണ്ട്, ഭാരതത്തിലെ ഓരോ താമസക്കാരനെയും കൃപയോടെ മുന്നോട്ട് വരാനും ശക്തിയുടെയും ആത്മവിശ്വാസത്തിന്റെയും സ്ഥാനത്ത് നിന്ന് രാജ്യത്തിന്റെ കാര്യങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കാനും ആഹ്വാനം ചെയ്തുകൊണ്ട് നിലവിലുള്ള സാമൂഹിക, സാമ്പത്തിക, രാഷ്ട്രീയ, നിയമ വ്യവസ്ഥകളെ സമൂലമായി മാറ്റുന്നതിൽ മൈ ഹീ ഭാരത് തീവ്രമായി സഹായിക്കും.